

۵ سردبیر تاریخی مطبوعات ورزشی ایران

نگاهی بیوگرافیک به نخبه‌های انگشت شمار
تاریخ روزنامه‌نگاری ورزشی ایران از ۱۳۰۰ تا ۱۴۰۰

دلیل اینکه در شرح ماقع کم و کاستی نباشد و البته رعایت حوصله مخاطب را نیز کرده باشیم در شماره این هفته به پنج نفر از سردبیران مطبوعات ورزشی اشاره می‌کنیم و هفته بعد به پنج ورزشی‌نویس تاریخ مطبوعات ورزشی اشاره خواهیم کرد.

۱ منوچهر و منیر مهران؛ نخستین غول‌ها

تأثیری که منوچهر و منیر به عنوان یک زن و شوهر باشگاهدار و مجله‌دار در ورزش ایران گذاشته‌اند هرگز با هیچ قلم‌زن دیگری قابل مقایسه نیست؛ نه تنها آن مرد که تلفیقی از باشگاهداری و نشریه‌داری را راه انداخت و نه

اینکه در آن روزهای بی‌مخبری، خود قلم به دست گرفت و در رسانه‌ها تحلیل و خبرنگاری کرد. و دومین نفر آقافکری بزرگوار بود که گرچه همیشه به خاطر رزومه باشگاهداری و مربیگری‌اش در تیم‌های ملی و باشگاهی شهره شده اما دست به قلمی‌اش بعد دیگر از کاراکتر عصیانگر و معترض او را نشان می‌دهد. چه آنگاه که مقاله‌اش درباره مرگ تختی (تاج سر محله ما) سر و صدای بسیاری به پا کرد و امنیه‌چی‌ها را به بازجویی از او تحریک کرد و چه در دوران صاحب امتیازی نشریه «ورزش» که در اوایل دهه شصت از رسانه‌های مطرح کشور بود. بدیهی است که تاپ تن این شماره، بدون ورزش و فکری و صدرالدین و اردشیر چیزی کم داشته باشد اما خب دو عنصر زنده بودن و قلم‌زن صرف بودن، باعث صرفنظر از آن چهار بنی‌بشر ارجمند شد. به

صدلُ خان است (دکتر الهی) و دیگری اردشیر عزیز که خداوند عالمین به جفت‌شان عمر هزارساله دهد. بدون این دو قلم‌زن که نقشی پررنگ در شکل‌گیری ادبیات ورزشی ایران داشته‌اند، البته انتخاب «تاپ تن» از میان دوازده نامزد سخت نبود. سختی‌اش این بود که باید دو نفر را فاکتور می‌گرفتم که ژند شود؛ اولی جناب مستطاب میرمهدی خان ورزشنده که با وجود تأثیراتش در راه‌اندازی ورزش‌های نوین ایران، خود از نخستین مخبرین ورزش کشور بود و اولین گزارشش از اعزام نخستین تیم ملی سفر کرده به بادکوبه در سنه ۱۳۰۵ به یادگار مانده است و نیز حضورش در نخستین انجمن ایپز جهانی. مردی دوبعدی که بعد از بازگشت از اروپا هم رشته‌های شیکان پیکان را در ایران راه‌اندازی کرد و از بانیان دارالمعلمین و انجمن تربیت بدنی بود و هم

ابراهیم افشار
Ebrahim Afshar

مقدمه: تهیه لیستی از ده ستاره بزرگ آسمان ورزشی نویسی ایران کار بسیار راحتی بود. راحت‌تر از زهر خوردن چون که غول‌ها و نهنگ‌های این عرصه به زور از انگشتان دو دست فراتر می‌روند. خوب شد که اول مطلب با خود عهد بستم که ده ستاره ژورنالیسم فارسی را از میان مردگان این زمین و سرزمین انتخاب کنم (غیر از بیژن رفیعی اولین سردبیر دنیای ورزش که در قید حیات هستند)، وگرنه زندگان بسیاری جای در آسمان دارند. از جمله آنها یکی جناب